

Άγιος Αντώνιος

Δεν εσπούδασε σε περίφημες θεολογικές σχολές ο μέγας ερημίτης ούτε καν γράμματα ε γνώριζε. Η Πρόνοια του Θεού δίκως άλλο οικονόμησε τα πράγματα έτσι ώστε ακόμη μια φορά να αποδειχθεί ότι «ησούς Χριστός χθες και σήμερα ο Αυτός και εις τους αιώνας», ότι το θαύμα της Πεντηκοστής εξακολουθεί να επαναλαμβάνεται, το Πνεύμα το Άγιον να καταυγάζει το νου και την ανθρώπινη καρδιά, οι πιστοί να γεμίζουν από χάρη και να γίνονται σοφοί και να προκαλούν κατάπληξη στους επιστήμονες.

Ευσεβείς γονείς Αιγύπτιοι τον έφεραν στη ζωή και από μικρό του έδειξαν το δρόμο της ευσέβειας. Ήταν η εποχή των τρομερών διωγμών εκείνη. Οι συνάξεις των Χριστιανών γίνοντο τότε κρυφά και ανάμεσα σε τρομερούς κινδύνους. Ο μικρός Αντώνιος ποτέ δεν έλειψε, πάντοτε παρακολουθούσε τους γονείς του στις θρησκευτικές συναθροίσεις. Άκουγε με συγκίνηση τα λόγια των μεγάλων κληρικών της εποχής εκείνης και τους έβλεπε με θαυμασμό ανέκφραστο.

Έζησε τα 18 του πρώτα χρόνια ανάμεσα σε πόθους και ελπίδες κοντά στους γονείς του και σε ασκητική ζωή. Τότε ακριβώς έμεινε ορφανός από μόνα και πατέρα, μόνος προστάτης της μονακριβής μικρής του αδελφής. Νύκτα και μέρα στην προσευχή ζητούσε οδηγίες από το Θεό. Τι να κάμει; Ποιο δρόμο να τραβήξει; Η αδελφούλα του τι θα γίνει; Τα δάκρυα του έτρεχαν ποτάμι την ώρα της προσευχής του, είχε όμως πεποίθηση ακράδαντη στα λόγια του Χριστού, που είπε «όσα αν αιτήσθε εν τη προσευχή πιστεύοντες λήψετε» (Ματθ. κα' 22).

Ζητούσε λοιπόν σε πίστη και με δάκρυα

Χριστιανική Ένωση Αγ. Αντωνίου

από το Χριστό να του δείξει το δρόμο του. Και, να, μια Κυριακή ο Κύριος μίλησε ο ίδιος. Ένας νεανίσκος τον ερώτησε π να κάμει για να σωθεί. Κι αυτός απάντησε: «Πάντα όσα έχεις πώλησον και δος πτωχοίς και δεύρο ακολουθή μοι και έξεις θησαυρόν εν ουρανοίς» (Ματθ. ιθ' 21, Λουκ. ιν' 22). Το μυαλό του Αντωνίου γέμισε με σκέψεις. Αισθάνθηκε το κεφάλι του βαρύ και το ακούμπησε στις δυο παλάμες του.

Σαν αστραπή πέρασε εμπρός του όλο το σχέδιό του πραγματοποιημένο σύμφωνα με την προτροπή του Χριστού και έλαβε την απόφαση: Ετακτοποίησε την αδελφή του στη στοργική φροντίδα ευλογημένων Χριστιανών παρθένων, εξασφάλισε τη συντήρηση της με τα πλούσια κτήματά της, επούλησε όλα τα δικά του, έδωσε στους πτωχούς τα χρήματα, και ξεκίνησε για την ερημική ζωή. Ήταν η εποχή, που αναφαίνονταν τα αναχωρητήρια. Και στη συναναστροφή των αναχωρητών εύρισκε τέρψη η ζωή του. Εδούλευε σκληρά για να

κερδίζει το ξερό ψωμί του και να μπορεί να ανακουφίζει και άλλους φτωχούς ανθρώπους.

Τότε πέρασε και τους φοβερούς κλυδωνισμούς του πειρασμού. Στη μόνωση του μελετούσε τον εαυτό του. Τρομερή τρικυμία! Σα φίδια έζωναν το μυαλό του διάφορες σκλεψεις, «οι πειρασμοί του Μεγάλου Αντωνίου»! Πολλοί είπαν ότι «οι πειρασμοί του Μ. Αντωνίου ήσαν σαρκικές ενοχλήσεις και άλλα ταπεινά πάθη. Δεν είναι αλήθεια.

Κόσμος και κόσμος πήγαινε κοντά του για να ζητήσει τις πολύτιμες συμβουλές του, ή για να βρει καταφύγιο από τους διάφορους κατατρεγμούς ή για να πάρει σοφά διδάγματα από τα λόγια του και το παράδειγμά του. Και κολοσσοί αγιωσύνης έπαιρναν το δρόμο της ερήμου, για να συναντήσουν το Μεγάλο Ασκητή και να λάβουν συμβουλές. Ο Μέγας Βασίλειος τον επισκέφθη στην έρημο, πέρασε μαζί του αρκετό καιρό και άκουσε, εκόρτασε τις συμβουλές του ασκητή κι εφοδιάστηκε σοβαρά και οπλίσθηκε δυνατά για να γράψει έπειτα με τη δράση του, τη ζωή και το θάνατό τους τις ολόχρυσες σελίδες της Χριστιανικής Εκκλησίας.

Χιλιάδες, ολόκληρες ασκητών εγέμισαν την έρημο της Θηβαΐδος, μαθητές του Αγίου Αντωνίου. Μοναστήρια, κοινόβια, αναχωρητήρια, ασκητήρια, παντού εστήθησαν. Παντού στην έρημο η μυρωδιά του μοσχολίβανου, παντού ωραίες υμνωδίες, παντού θεία λάμψη. Το Πνεύμα το Άγιον ποτάμια ακτινοβολίας εξέχυνε στις καρδιές και στα μυαλά των μοναχών της εποχής του Μεγάλου Αντωνίου. Και όλα αυτά τα άδυτα έγιναν και καταφύγια στις ώρες των κατατρεγμών των Ορθοδόξων από μέρους των αιρετικών, όσες φορές αυτοί επικρατούσαν με υλική δύναμη και από μέρους των εχθρών της πίστεως όσες φορές σκώωνονταν οι διωγμοί.

Εκεί έβρισκαν ασφάλεια, πρεμία, ευσέβεια, δροσιά, στοργή μέχρις αυτοθυσίας. Η Πρόνοια του Θεού ηύδωκε να είναι ένας από τους κατατρεγμένους και ο Μέγας Αθανάσιος. Ο γίγαντας αγωνιστής ζήτησε να βρει και αυτός καταφύγιο στα άδυτα της Θηβαΐδος. Χρόνια έμεινε κοντά στον κολοσσό της ερήμου ασφαλής και παρακολούθησε τη ζωή του, τα λόγια του, τις συμβουλές του, την ακτινοβολία του. Κι έγραψε ο Μ. Αθανάσιος το βλίο του Μεγάλου Αντωνίου και έτσι γνωρίζει ο κόσμος το θαύμα της ερήμου. Οι χιλιάδες των ανθρώπων εσύρονταν προς τα εκεί και συναντούσαν τον καθηγητή της ερήμου. Αυτός μόνον τρεις φορές στη ζωή του έφυγε από το ερημητήριό του.

Τη μια φορά, όταν επί του αυτοκράτορος Μαξιμίνου σκώθηκε τρομερός διωγμός εναντίον των Χριστιανών, κατέβηκε ο πρύτανης των ασκητών στην Αλεξάνδρεια κι εστήριξε κι έδωσε θάρρος στους μάρτυρες και εκράτησαν σαν τίμιοι αγωνιστές το ξέσπασμα της καταιγίδος. Τους παρακολουθούσε παντού.

Την άλλη φορά είχαν σταματήσει μιν οι διωγμοί, αλλά ο Σατανάς είχε διαλέξει όργανά του από τα σπλάχνα του Χριστιανισμού, τους αιρετικούς. Ο Μ. Αθανάσιος είχε ζητήσει τη συνδρομή του και ο γέρων ασκητής κατέβηκε για δεύτερη φορά στην πολυτάραχη πόλη. Ο κόσμος την περιέβαλε με αφάνταστο σεβασμό και αγάπη και αφοσίωση και εμπιστοσύνη. Μόλις έμαθαν τον ερχομό του, έτρεξαν όλοι οι ευλογημένοι ορθόδοξοι να τον συναντήσουν. Συναγερμός αφάνταστος. Κι εκείνος έδωσε τις σοφές συμβουλές του, άναψε ιερά φλόγα στις καρδιές όλων κι εκλόνησε από τα θεμέλια τους πύργους των αιρετικών.

Η τρίτη φορά είναι η πιο συγκινητική απ' όλες. Ήταν πια γέρων. Είχε περάσει τα εκατό χρόνια. Μονάχα διάφοροι του έλεγαν ότι σε κάποια σπηλιά ασκητεύει ένας μεγάλος ασκη-